

טורי ויס אברהם

2680

בן שרה ויצחק

נולד ב- כ"ג טבת תרצ"א 12.1.1931

שרת בגדוד "ברק" (12)

נפל ב- י"ד ניסן תשי"ח 23.4.1948

בקרב על צמח.

וים אברהם

בן יצחק ושרה. נולד בב"ג בטבת תרצ"א
(12.1.1931) ביאסי אשר ברומניה. בשנת
1933 עלה ארצה. למד בבית הספר עממי,
יצא למתנות עבודה במשקים להשתלם
בחשמלאות.

עם פרוץ מלחמת העולם השני היה בין הראשונים
המתנדבים (המיליציה) על אף גילו הצעיר.
בקרבות על עמק הירדן, סחיל בחטיבת
"גולני", ופל בצמח בייד יום סק תשי"ח
(23.4.1948). נקבר בחגיגה א'.

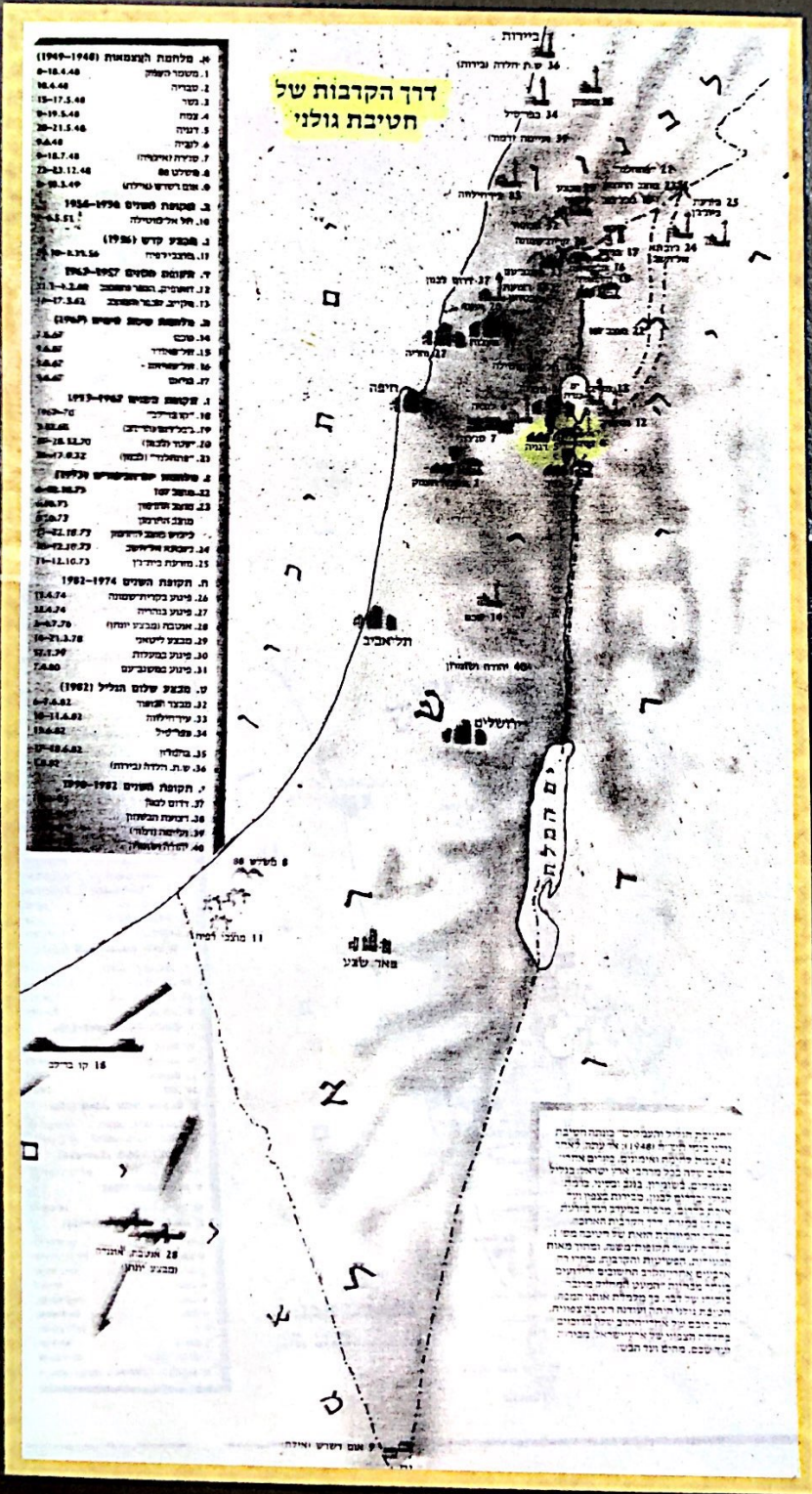

הנוף האנושי של החטיבה

הנוף האנושי של חטיבת גולני במלחמת העצמאות היה מגוון ורב-פנים. הוא מאפיין את "דור תש"ח" בארץ-ישראל של אותם הימים. מייסדי החטיבה, ראשוני לוחמיה ומפקדיה, היו אנשי ההתיישבות, עובדי-אדמה מן המושבה, המושב והקיבוץ של מרחבי הגליל והעמקים, ובתוכם שומרי מסורת לא מעטים. אליהם נוספו במרוצת חודשי לחימה ארוכים בני עיר רבים ואף עולים חדשים אנשי גח"ל ומח"ל. ראוי לציין, כי בימי תש"ח היו בחטיבת גולני בחורות רבות, אשר שירתו בכל היחידות בתפקידים שונים, ורבות מהן פעלו כקשריות או חובשות קרביות. כבר במלחמת העצמאות היתה חטיבת גולני כור היתוך לילידי הארץ ולבני העליות השונות. בסיכום המבוא שכתב נחום גולן לספר "אילן ושלח" נאמר: "...צמחנו בנוף הגלילי ובמישורי העמקים, ובמרתבי הנגב הרחבנו אופקים – התבגרנו. ההתיישבות בעמקים ובגליל היא שנתנה לחטיבה את צביונה וחותרמה המיוחד, וממנה ספגה את ערכיה, כי על כן היתה החטיבה כפרית ונאמנה לערכים שינקה בגושי התיישבות אלו. ציינו אותה תכונותיו של עובד-האדמה ויושב-הכפר: עקשנות, צמידות

למשימה, שורשיות ושקט

דרך הקרבות של חטיבת גולני

הקרב על צמח בו נפל אברהם

ההתקפה הראשונה על צמח, שנערכה ערב פסח, היתה פשיטה של פלוגה לערך, שהוצרכה לאלץ את ערביי צמח לעזוב את עיירתם אף בלי שתיכבש. אלא שהבריטים התערבו בקרב זה וכתוצאה מכך נאלצו כוחותינו לסגת חזרה באבידות. העירייה לא נכבשה. ערב הפינוי הבריטי, ב-27.4.48, תפסו כוחות של החטיבה את תחנות-המשטרה שבמרחבה. אך בשניים — באלו השוכנות על פתחיו של עמק-הירדן, — פרצו קרבות, משטרת-צמח נכבשה מידי הערבים שחדרו לתוכה, ומיד לאחר מכן פונתה כל העיריה מתושביה, ואלו בגשר פתחו כוחות-הלגיון בהתקפת על המשק, לאחר שבנין המשטרה נתפס ע"י חבריו.

הפריצה הראשונה לעירייה

בליל י"ג ניסן (22.4.1948) הוחלט לתקוף את צמח. משטרה אנגלית עדיין שכנה בבנין-המשטרה, ובעבר השגי, מזרחה לצמח, חנה צבא אנגלי. בסיס מחלקתנו היה מנחמיה. כל אנשי המחלקה היו ממגויסי תל-אביב, פרט למפקד-הכיתות, שהיו מאנשי הסביבה ובמשך חודש ימים אימנו את המגויסים החדשים. רוב האנשים היו עד אז בורים בהלכות קרב, ולא קל היה בתקופה קצרה להפוך בני-עיד לאנשי-שדה. בערב ה-21.4.48 הופיע אלינו אליהו אמסלם ז"ל. הוא כינס את המפקדים ובישר אותנו על ההתקפה ועל חלקנו בה. שמחנו על שסוף סוף נקח חלק של ממש בקרב.

קוד חזום עברוננו, כאשר שקדנו על פרטי תפקידה של המחלקה, שהוטל עליה לכבוש את הקטע משכונת מנחמיה עד לתחנת חרנבת. הרי לאנשים לא היה כל מושג בלחימה בשטח נמוך, ולא עוד אלא שוחזי דהם גם טבילת-אש ראשונה. אליהו, שמונה כמפקד המחלקה לפעולה זו (עד כה לא חברצותו), נגש לעבודה בהתלהבות ובכובד-ראש. העבודה היתה רבה, לא בשאר לנו אלא יום תמחור בלבד. מהשכמת תבוקי החלואים, אכן, נשארו בזכרוננו הלחם והמרץ שהתקפו בדבר. האנשים התאמנו, רצו וקפצו בתרגילי הליכה, פרצו דלתות, זרקו דימונים לבתים ולאחרי הנפץ קפצו מנימה ו-טאטארי את החדרים בצרורות מטון. התרגילים נעשו בכפר ערבי עזוב. בתיו דמו במקצת לאותה שכונה בצמח. גם הכניסה לכפר פנימה נעשתה תוך תרגיל התקפה לשם אימון ולא היינו בטוחים כל עיקר, אם שוכן בו אויב ואם לא. יצאנו מן המקום כשלחבות-עשן עולות מגגותיו. לפנות ערב, המחלקה מוכנה ליציאה. רק עתה נודע לאנשים מקום-הפעולה, התכנית הכללית מוסברת לפי חממה. כל מיכ מארגן את פיתחו, מחלק את התפקידים ומסבירם. כל איש ידע את המטרה ואת שיטת הפעולה. האוטובוס העמוס יצא באורות נבזיים, מצב רוחם של האנשים היה מרומם, והם שרו חרש.

המקדשה בסבריה. — 18.4.48
 ערבייקישי, השוכנים במרחק 2 ק"מ על הרצט שמצפון למושבה כנרת,
 פינו את כפרם ועברו לצמח.
 3 ממוניות משא עליות טעונות מצרכים חוזרמו עלייזי אנשינו בקרבת
 עפולה.
 22.4. — חגול הערביה, על אמיחורף לגליל העליון, פוגתה ממושבה הערבים;
 בכפר הוחרמו 12 רופים. ביום ההוא פונה גם הכפר עבדיה, השוכן
 מערביה לבית ירע. תושבי שני הכפרים עברו לעבריהידן.
 23.4. — יחידה "ברק" תקפו בלילה את צמח מצד דרום. הצבא הצריכי החלה
 במטרה הארצה בקרב, ואנשינו נסוגו מן הכפר באבידות. עם זאת —
 החלה תנועת בריחה ערבית, בעיקר של נשים וילדים, לעבר אליחמה.

לאחד הקיבוצים, — שער-הגולן, מקום כינוס הפלוגה, — הופיעו מחלקות ואנשים מכל עבר. כובעי פלדה לא היו להם, והחגור אף הוא לא התאים. כל אחד הביא עמו את אשר היה לו. בקשיים ניכרים הצלחתי להשיג מחסנית נוספת לסטן שלי. — היפעל הכלי? היבגוד קפיץ ממחסנית ברגע ומכריע? — התרוצצו המחשבות בקרבי. חולקה תחמושת נוספת, וניתנו פקודות אחרונות. בחדר-האוכל הוגש תה חם, וידידים נפגשו. צורף אלינו חובש — יהודה זוסמן ז"ל. עדין היתה לנו שעות, וכל אחד השתרע על הדשא לנוח. לבסוף נערך מפקד-יציאה, תפוח פולו נכון. השורות הארוכות החלו לזוז ונעלמו בחשאי דרך השער אל תוך האפלה.

כצללים התקדמנו איש אחר רעהו, ללא קול, רק רחש קל נשמע כאיושת הרוח. הרימונים לחצו בכיס, וחיוככם היה מסקב* את הרגל.

אליהו המשיך לאמן את האנשים והרצים לשמש בתפקידם, תוך כדי חליכה לקראת הפעולה.

הגענו למטע-הבגנות. — נקודת תחיערכות. שאר היחידות החלו לנוע בביוזן לצמח בשטח מישורי פתוח. מטרתנו היתה המזרחית ביותר, לכן — נענו ימינה, והנה... יריה! ואחריה באו רבות מעמדות האויב. אי-שם כבר החל הקרב, ואנו חולכים ומתקרבים. הכדורים זמזמו ושרקו על פני-השדות בלא מטרה. השורות סחרו לשרשרת החיילים בדחמה למעשה עדין טירונים חיו. מבטי-סחד נסבו אל המ"כ, ואף-על-פי שחשבה היתה, אפשר היה להבחין בפנים המתעוותים. — מה לעשות?

האנשים נתכופפו, השרשרת נצטופפה כצאן. כמה הקפידו בשעת האימונים על שמירת הרוחים — האם נשכה הבל?

המ"כ צעק: "ישרו! אל תתכופפו! שימו רוחים! לכל הרוחות..." — האנשים ציינו, ולצט-לאט התרגלו, ולבם נרגע במקצת, אבל הקדחת נמשכה והלב הוסיף להלוץ. חצינו שדות-חיסה גבוהים, ורשרוש השבלים החזק דמה כנשמע למרחוק. הלאה קדימה! הלוחמים כבר התקדמו זקופים לעבר העמדות. מצד שמאל לא הכל היה כשורה: מ"כ התרגש ובהרימו את קולו יתר על המידה, גילה את מקומו לאויב.

כשלושים מטר מן הבית הראשון — עמדת אויב, נעצרה הכיתה ונשתטחה לדאשונה. חכינו לביתה השמאלית שתגיע למקומה. כיתה ג', ואליהו עם מטה-המחלקה מאחורינו. הלילה היה בהיר, ונראינו ברור לעיני האויב. הכדורים עברו בין שורותינו וחצרו את העשבים. האנשים שיקעו עצמם בקרקע. מעולם לא התרפקו ככה על האדמה ולא נצמדו אליה כה עמוק.

הפליאתני צלילות-הדעת למן שריקת הכדור הראשון. הבטחון וחוסר-המחשבה על חבית... שכבנו וחזמן נדמה עלי כל כך ארוך. הידים לחצו בברזל והמתינו לפקודה. — "המקלע — אש!" אחר-כך הסתערה כיתת הפורצים עם המ"כ.

המ"כ נתהדק בגדר חוטי התיל מול העמדה, הדוקרנים ננעצו בבשרו, אך לסוף נחלק. העמדה נכבשה — בית, ועוד חצר. לבסוף החלו לפרוק, גם מן הצד השני, זבן שטפו את החצרות וסגעו בכל מי שנפגשו בדרך.

הגענו לסוף מטרתנו. בבעיטה חזקה נפתח שער החצר של הבית האחרון מול תחנת הרכבת. ניכר הבית שעזבוהו בבהלה: תרנגולות קרקרה חמור קטן זשקט עמד בוהה כנגדנו.

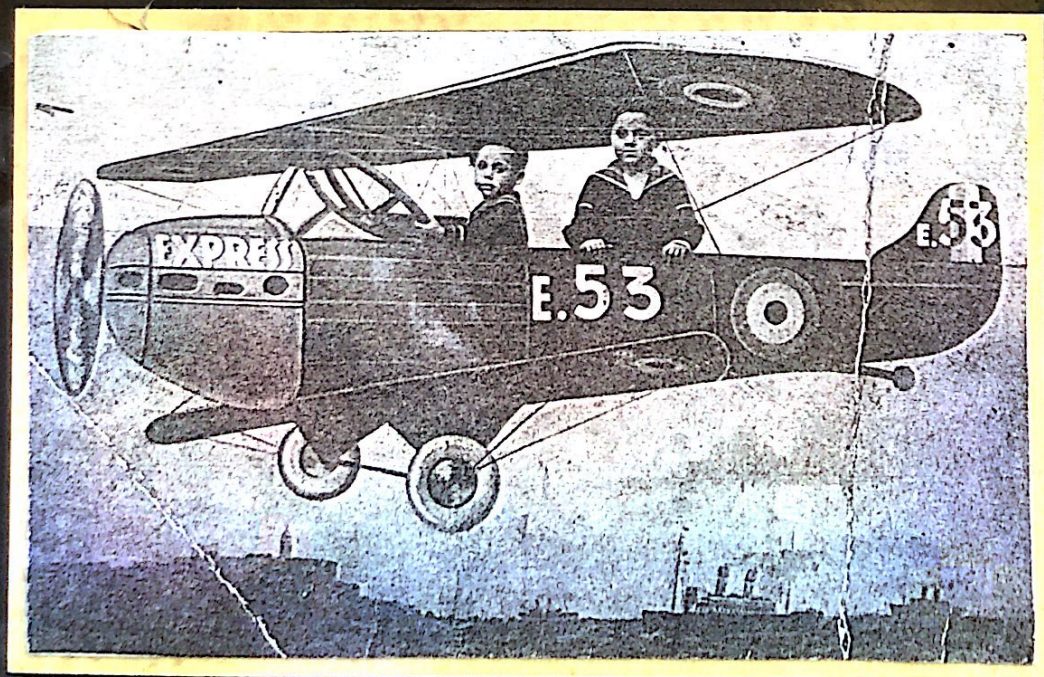
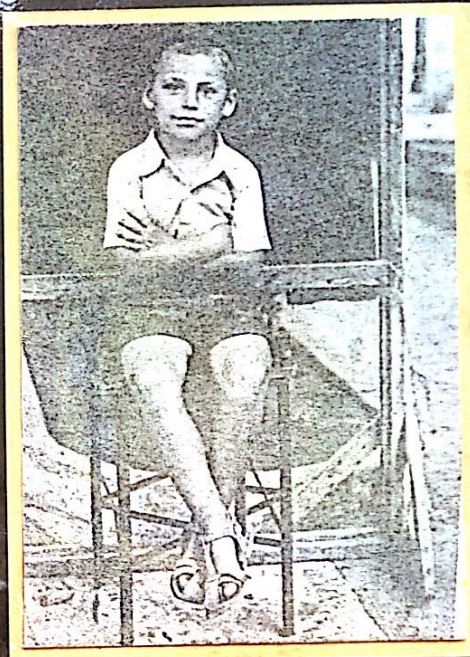
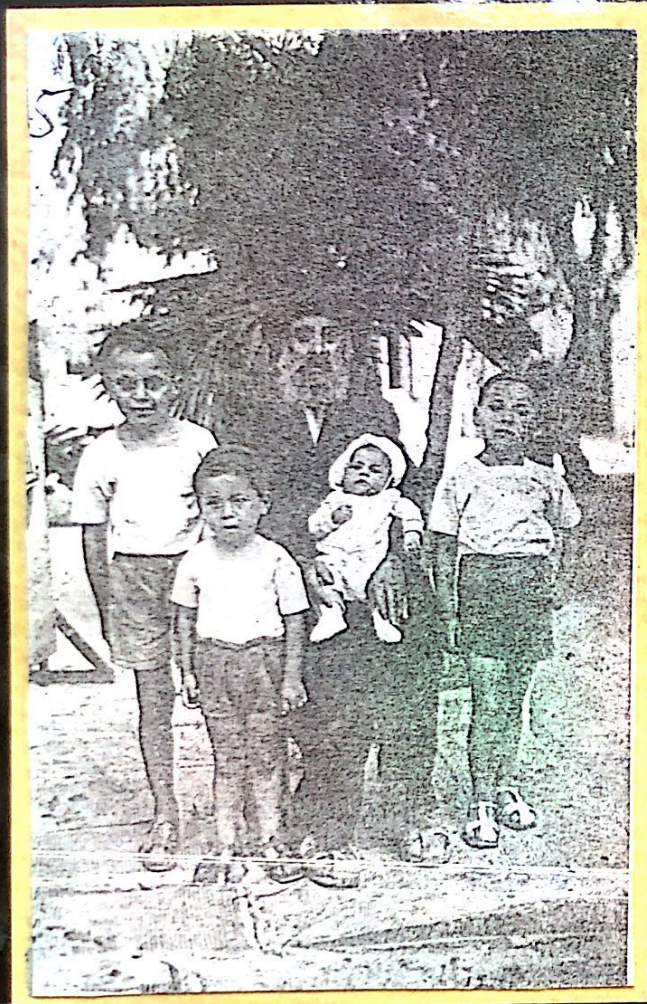
המקלע הוצב. האנשים חולקו לאבטחה. גם הכיתה שמשמאל הגיעה וגתבססה. הכיתות שמאחורינו המשיכו להתקדם ולבצר את הבתים תכלית הביעור. בינתיים נתפסו העמדות שבתחנת הרכבת ע"י האויב. מקלע טרטור מתחת לאחד הקרונות. ברק אש נראה ברור, מקלענו ענה בתקיפות — העמדה נשתתקה. אך במשכה תזמורת-היריות, שבה התערבו לפתע-פתאום קולות-נפץ של תותחים. מה פשר הדבר? — האנגלים התערבו בקרב!

הצפיה ארכה. היכן הם אנשינו שצריכים היו להמשיך? — כל פקודה לא באה. ואין ידיעה... מחלקתנו היחידה שהיתה ללא מכשיר-אלחוט, וההודאות צריכות היו להגיע אלינו דרך המחלקה שלחמה באגפנו משמאל... נשלח רץ. הוא לא חזר, נפל בדרך. צפינו. החששות גברו. אחתה שעה לא ידענו כי נותרנו יחידים, כי הכוחות נסוגו! היאך?..

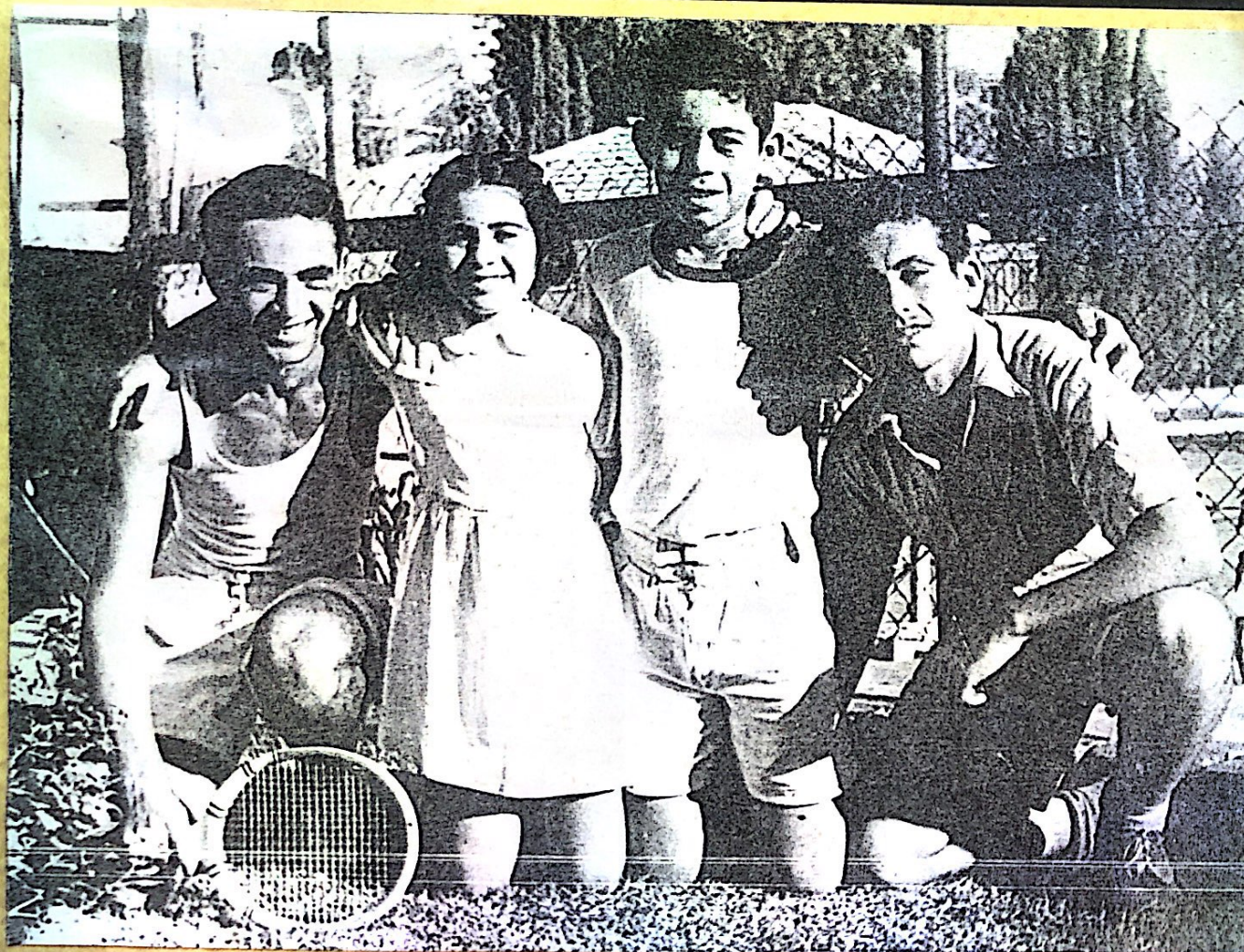
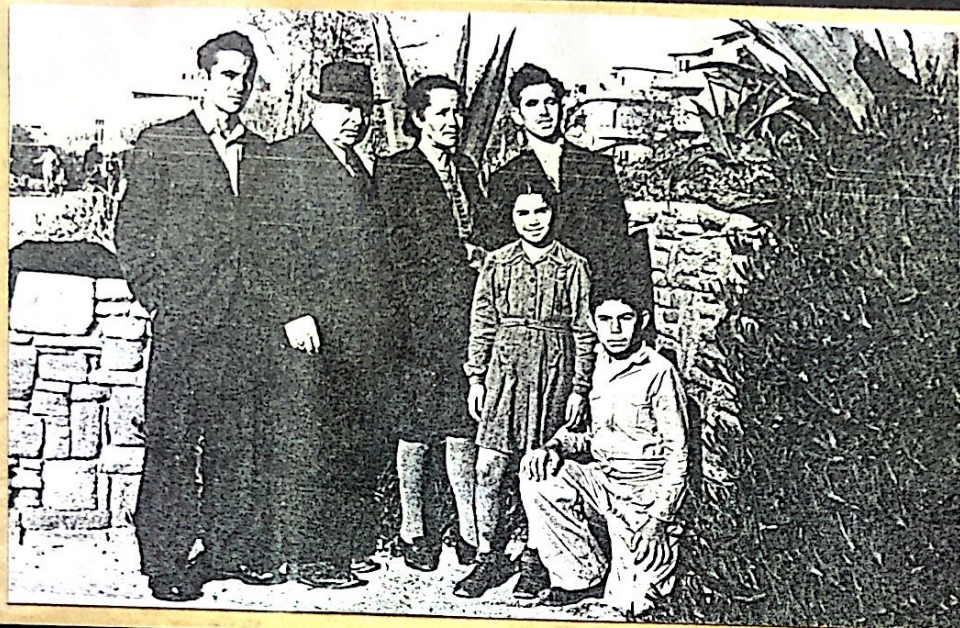
על אליהו רבצה אחריות רבת-תוצאות, הוא לא רצה להפקיד בנסיגתנו את שאר האנשים. אך השחר היה קרוב להאיר, והוא התליט לסגת... נסוגנו במהירות דרך הרחוב. מאחורינו נשמע עוד טרטור והחפץ. לפנינו כיתה אחת. פתאום נראו צללים חוזרים לעברנו בצעקה: „אנו מסתירים! מסתירים!“ לא היה פנאי לחשוב. „אין דרך לשוב“, — עברה המחשבה. „יש לפרוץ במהירות! אסור לאבד זמן.“ אנו רצים. לקראתנו מופיעים ערבים. המ"כ שבראש הכיתה נעצר, צווי-בדודים ניתו לעברם. והם חוזרים במרוצת בהלה. אנו זונקים קדימה. עוד צודד, ואנו בתוך התעלה האנטי-טנקית. עתה דין היה לפעול במהירות. אך השאר נשתהה משום-מה. צעקנו בכל כוחנו: „מהרו, עברו!!“ וכאשר התחילו לעבור מקצה הרחוב לכיוון התעלה, כוסה השטח באש קטלנית. האנשים עלו לקצה התעלה וענו משם כמיואשים. היום התחיל להאיר, אי-אפשר היה לברר מי חסר, וכאשר ניתנה הפקודה לסגת — ידעתי, כי יש לסגת מתעלה ישרה זו. שאין לשהות בה עוד, פן תהפך לקבר לכל השרוי בה. המקלע נצטוו לחפות על הנסיגה. המקלענים טיפסו בקושי על קיר תלול. למעלה שרקו הכדורים בלי-מפסק.

המ"כ נשאר אתם ועודדם והמקלע חריק צרודי צרודות. כשנתרכזנו במקום-מבטחים, ונערך המפקד, נתברר שחסרו שבעה מן הלוחמים, ביניהם אליהו אמסלם. הם לא חזרו אלינו עוד.

תמונות ילדות

בחיק המשפחה

אתר הנצחה ומוזיאון

חטיבת גולני

תאריך.....

בתשובה נא להזכיר

מספרנו.....

- 2 -

"כרססת" פרטים אישיים:

1. שם משפחה:

ו"ס

2. שם פרטי:

אברהם - אילן

3. מספר אישי:

2860

4. שמות ההורים:

ז'חק, ארה

5. תאריך לידה (עברי ולועזי):

12.1.31 - כ"ג שבט תש"א

6. תאריך עליה (במידה ולא נולד בישראל):

1933

7. תאריך גירוס לצה"ל:

ינואר 1948 או קיטאן 1948

8. יחידה משנה (גדוד):

9. תאריך נפילה (עברי ולועזי):

23.4.48 - ימי קסח תש"ח

1. מקום הנסיבות נפילתו של אברהם ו"ס ז"ל

ימין על צה"ל

אנא, רכזו בהקדם את כל החומר הנ"ל. ושלחו בדואר רשום כולל דף מס' 2

("כרססת" פרטים אישיים) עבור: מוטה הר - לב מנהל מוזיאון גולני מועצה אזורית

הגליל התחתון, ד.נ. גליל תחתון. (טלפון: 67215 - 067).

בכבוד רב,
מ/מ

מוטה הר - לב

מנהל מוזיאון גולני

ד"ר גליל תחתון טל: 067-67213

מוצה אזורית הגליל התחתון

למשפחת וייס
אהבם אנו באבלכם הכבד בנפול בנכם ואחיהם
אברהם
בקרוב הועד והושבו שם ובלאוהי

אברהם שמואל וייס

גבה קומה, זקוף ויפה תואר, סגור
סאי קל תנועה, גאה ועצמאי בכל החי

לטה למהות היותו למטה מגיל הגיוס
התנדב מרצונו הטוב לצבא ובהתלהבות
נעורים. השתתף בכמה קרבות ונפל
בהתקפה על צמח. יהי זכרו ברוך.
חבר 576

אברהם שמואל וייס ז"ל

אברהם שמואל בן יצחק וייס היה אהוב
על חבריו ומכריו, טוב לב ונאמן היה. גבה
קומה, רחב כתפיים, יפה מלא מרץ ועלומים
כפירכאי עצמאי היווה את אשר לפניו.
הוא נולד בשנת תרצ"א (1931) היה בין
ראשוני המתנדבים (המליציה) — על אף
גילו הצעיר. הוא הודיע זאת בבית רק בערב
יציאתו מחשש כי יסוחרר מאחר שיוכת
(ע"י הנאצים) גילו הצעיר. השתתף בהגנת
עמק הירדן (חטיבת גילדי) עד שנפל חלל
קשה להאמין שלא נראה אותו שוב
שלא נשמע את קולו המצלצל בלהט נעורים
ושלא נראה את חיוכו הצעיר מעל פניו
היפים.

גם הוא נכנס למעגל הגורלות, שנחרץ
עליהם לעלות על מזבח שחרור המולדת.
זכרו לא ימוש מלבנו לעולם ועד.

הסוג הימודית לארץ-ישראל - הועד הכלומי לכנסת ישראל

מרכז המפקד לשרות העם

ה' 01 שם המשפחה 01/01 שם פרטי

תאריך קידה 31.10.31

מקום המגורים 151

רח' (שכונת) 130 מס

הת' צ'ב למפקד/לשרות העם
מרכז המפקד
לשרות העם

זוהי תעודת התיצבותך. שמור על התעודה.

REGATUL ROMÂNIEI

12/11/1931

Primăria comunei

Plasa

județul

OFICIUL STĂTULUI CIVIL

BULETIN DE NAȘTERE

Nr.

115

Prenumele (de botez)

Avram

Numele (de familie)

Peru

de sex masculin de confesiune mormonă

născut la ora 2 în ziua de 12

lună Ianuarie 1931

înscris în cartea nr. 1

Fiul lui

Ștefan și Maria

și a

Peru

născută Peru

Spre credință s-a liberat acest copil

de servi la ceremoniile religioase.

OFICIUL STĂTULUI CIVIL

Andă una mie nouă sute

Luna Ianuarie

מדינת ישראל
משרד הבטחון / המחלקה להנצחת ההול

וזאת לתעודה
כי חייל צבא הגנה לישראל

ז"ר אברהם א'ס
בן י'צחק
הובא למנוחת עולמים בבית הקברות
בצא"ק א
חלקה שורה
מספר הקבר

י. דקל
מנהל המחלקה

כב 9-19 ד.מ. 994

7051

No. 32218 IDENTITY CARD

Name of holder ABRAHAM WEISS Place of residence Tel Aviv
Hahikual St

Place of business

Occupation Labourer

Race Jewish

Height 5 feet 7 inches

Colour of eyes Brown

Colour of hair Brown

Build Normal apc/6

Special peculiarities

Signature Abraham Weiss
issuing officer

Appointment

Place Tel Aviv

Signature of holder

לאכורה אביבך שלום!

1. צר לי לאכורה אהבתי. אולם התאנה אולי
פוסמה הדבר השגשג מתאריך 6.5.1948 ואולי צולמה
ע"י הצלם ששן ביקר, ~~היה~~ איננה התאנה ואין לה
שום קשר למחלתה. בה שירת לחיוב אברהם איסר
אני מודת חלק גדול מהחילום המצולמים בתאנה
היא וליונה. וחצ' בשלחן גדול (ג' 12 עולני)
לדי אביב ספיקות מליהם, לחיוב נהיה הצמח
מסר ימים לפני שצולמה התאנה ששלח אלי.
2. מדי לנה היום בציפון אני עולה לבית הקברות
הדפיקה ג'. עד היום חקוקים במחלי חברי אידי
אולי האלי עמי. במחמח השחור, ובחלקם אינם עדי
ציוני.

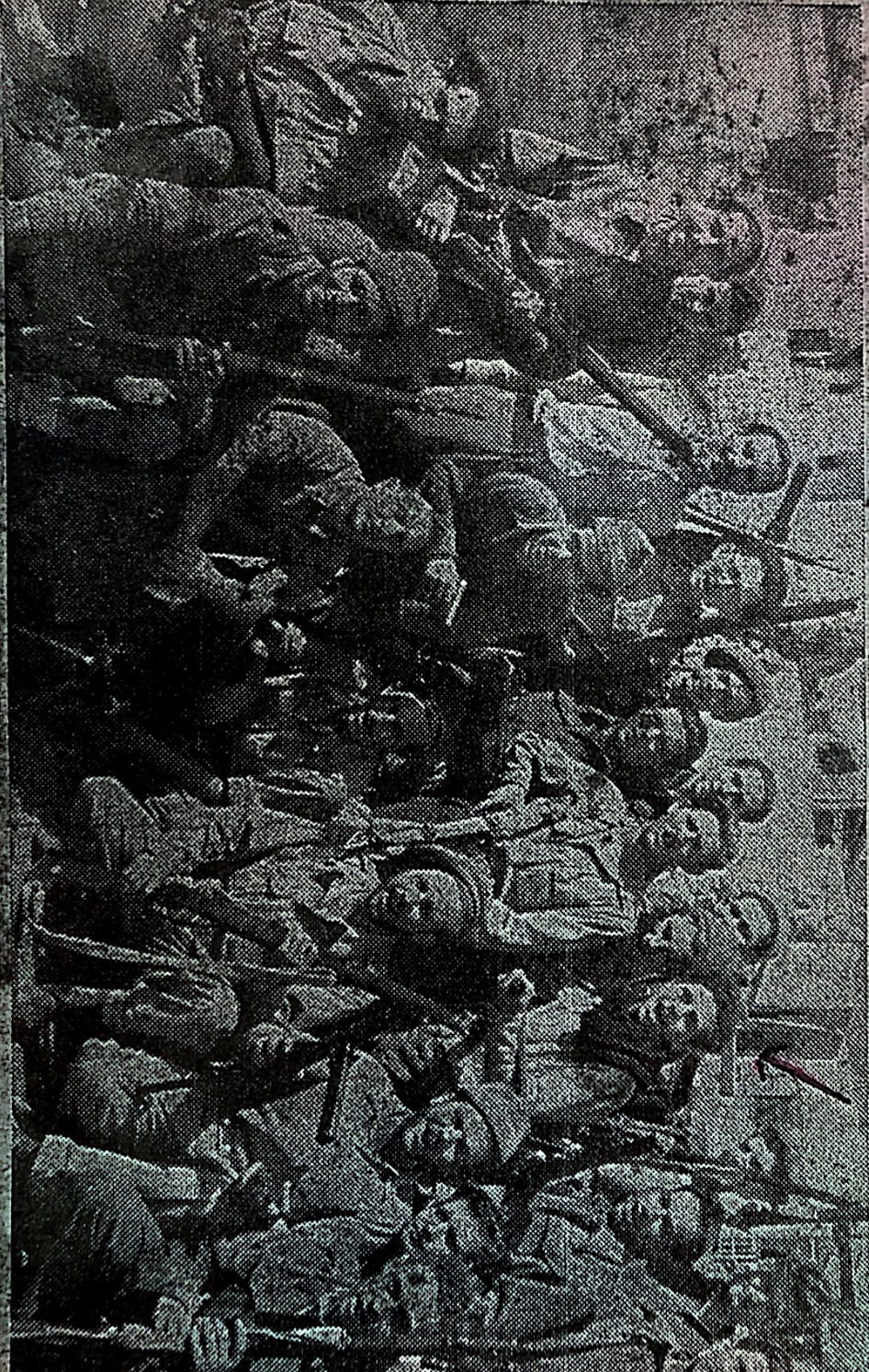
השנה מסיבות בריאות בנכאד לא אגיע לבית הקברות
אם מבקרי מליהם ימים חיים רצונך חלק לדאוג
לפני כלנה לחצי.
אני מקה לפעם היום בציפון החא בבריאות
לאה.

אריה

צמניה ב' 15/30

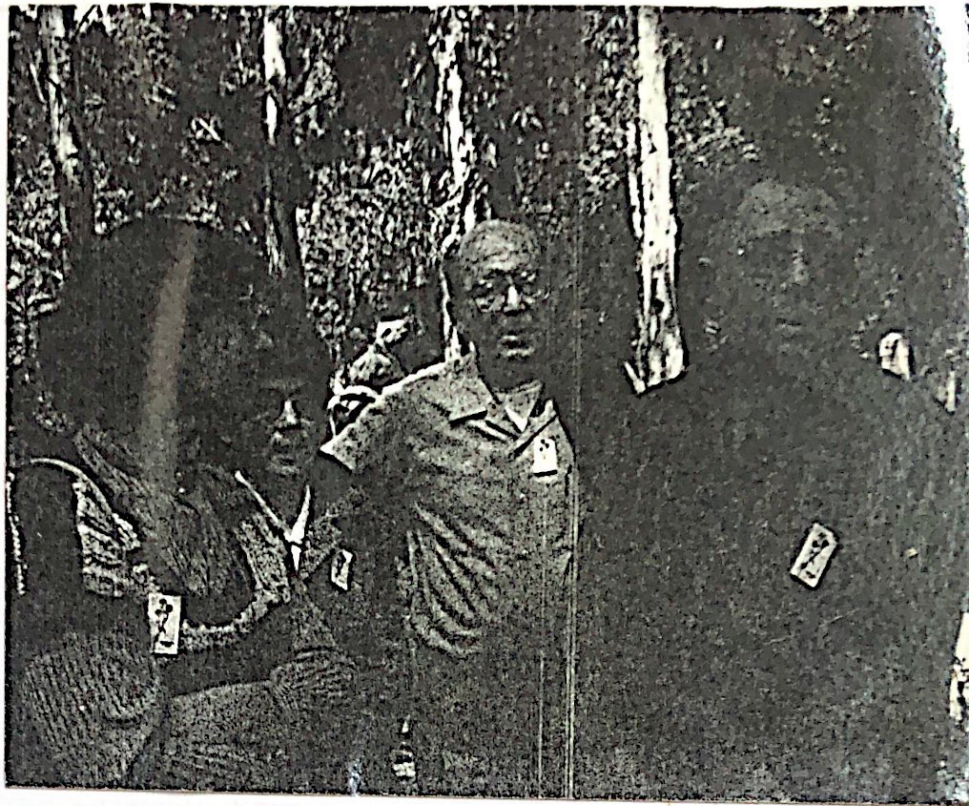
השם המלא של המוסד המדעי המרכזי של הממשלה
המרכז המדעי המרכזי של הממשלה

6.5.1948

19 אל' 111209-723

כותבים לזכרו

תל-אביב, כ"ט סיון, תשי"ט
14.6.50

לזכרו של אברהם רוזנס וז"ל

למעלה משנהלים ימים הלכו מאז נפל אחי, דמותו עוד עומדת
חיה לבגד עיני, אל סף חייך הקצרים עבר וסבל רבות וברצוני שוב
להעלות בזכרוני את אחי היקר.

גבה קומה, בלונדי, מוצק ויפה תואר היה אחי הצעיר המבוגר, תמיד
מסודר נקי ומצוחצח, בגיל הילדות עברו מספרים שונים, אולם הוא
מעולם לא היסס אלא תמיד עשה את המוטל עליו בהתבונה, ותמיד היה שבע
רצון, הרי מעולם לא סר מעל פניו הצעירים והשזורים החיוך הנעים.

בהמשך חייך לא עבר עליו כל מצורע מיוחד, רגיל היה להשתתף
בתולדות בגוריונותיהם אהב להיות בחיק הטבע לכן תמיד ערך סיולים
ולא למחנות עבודה והיה אהוב על חבריו.

בחדשים האחרונים ראיתיו לעתים רחוקות וכשנפגשנו התבדחנו
או רבנו על דברים של מה בכך, מאד אהבנו איש את רעהו ותמיד
עזרנו איש לרעהו. חשא גדול חשאתי לך אחי שקבלתי את תמיכתך
בתקופה שעמלת בה קשה להשגה הפרוטות.

כמה התגאת בי על עליתי בשדה הספורט, הצטערתי בכלונותי
וכמה שמחת בגבורותי, כן, זוכרני כמה אהבתי לראות את פניך
המאירות ועיניך הנוצצות ושמחתך הגדולה בשעת נצחונותי, הייתי
נחנה למספס אתך ולהתפאר בפניך, כי שמחך הייתה שמחתי.

עתה הבית מלא כי חלק ממסמחתנו הגיע מאירופה, אולם
השמחה לא שלמה לא כולם נוכחים משהו חסר, ובשאיני מסתכל מי חסר
תוקפני דעווע רגל קור תוקף את כולל וחודר לעמקי לבי חלל ריק
מתהווה - אברהם איבנו - הכאב לעולם לא ימוט

אך כך רצה הגורל האכזר
בעודך בה צעיר לימים,

חולמה לך ולדברים כמותך אחי היקר, שבקפנו בדימי ימיהם, ושובנו
הגענו עד הלום, אולם אתה לא זכית לחוג את הולדת המדינה שלמכנה
בלחמה ונפלת.

זכרך לא ימוט מאתנו לעולמים

אחיד אריה וילנס

בן יצחק ושרה

נולד: כ"ג טבת תרצ"א 12.1.1931

בעיר יאסי, רומניה

עלה ארצה עם הוריו בגיל שנתיים.

תקופת ילדותו היתה קשה במקצת

נוכח קשיי ההסתגלות של המשפחה

בשנים שלאחר עלייתם ארצה.

למד בבית-הספר העממל לבנים "מזרחי"

בצפון תל-אביב

יצא לעבודה בגיל צעיר

היה תקופת מה חבר "גורדוניה"

וכן עסק בספורט הסניס לאחר "גילוי"

מגרשי הסניס בשכנות מקום מגוריו.

נענה לקריאת המוסדות והיה בין ראשוני

המתנדבים - מתגייסים.

פרטים על נפילתו טרם נודעו למשפחה עד היום

אולם ידוע כי נפל בקרב על צמח

בערב פסח תשי"ח 23.4.48 - והוא בן 17 שנה.

הובא למנוחות בחלקה הצבאית שבבית הקברות בדגניה א'.

בגיל צעיר ורך נפל - והוא בתחילת דרכו.

ח. נ. צ. ב. ה.

נזכור אחים ורעים אשר יצאו עמנו בפלוגות הלוחמים -
אנחנו חזרנו והמה לא ישובו עוד.

גלים גלים עלו, שטפו וחזרו - המה נותרו על חוף איך - שוב.

צעירים יצאו וחסונים, נאים ותמורים כצמח השדה, עד שהשיגתם
העופרת ורסיסי המוות קטלום.

איש אחר איש נשמטו ונפלו בשדות, כל בן לאמו, כל אב לילדיו,
כל אוהב לאוהביו - מלוא כל הארץ.

היום שדגלינו מתנופפים מים ועד ים, ומישימון ועד פסגות,
האין קול קורא לנו עתה, היום, וזכרם של אלה אשר להם לא
יתנופפו עוד דגלים, ולהם לא תניב עוד הארמה?

ובכה נזכור את הנופלים אשר אינם עמנו פה היום.